

PROČ VĚŘÍM,
CO MI VÍRA DÁVÁ DO ŽIVOTA, DO RODINY

K Roku víry byla v naší farnosti vyhlášena soutěž s tímto zadáním:

**Napište vlastní zamyšlení na téma
„Proč věřím, co mi víra dává do života, do rodiny“ .**

Zde jsou soutěžní i práce i nesoutěžní svědectví všech, kteří se zapojili a kteří dali svolení své práce zveřejnit.

Jako první v pořadí je zařazena vítězná práce, řazení ostatních prací je zcela náhodné a nesouvisí s jejich hodnocením.

I.

„Proč věřím, co mi víra dává do života, do rodiny“

Věřím, protože mí rodiče a prarodiče od víry neodstoupili ani v okamžicích, kdy to pro ně bylo spojeno s nemalými problémy, jako byly například vynucené změny zaměstnání. Nějaké ústupky mohli docela dobře zdůvodnit třeba snahou zabránit nepříznivému vlivu jejich rozhodnutí na životní osudy nás dětí, především v přístupu ke vzdělání, oni však neustupovali.

Věřím, protože jsem měl věřící kamarády - hlavně mezi ministranty, se kterými jsem prožil mnoho pěkného a já chtěl spolu s nimi prožívat ještě další a další dobrodružství. Od nich jsem se nemusel obávat nějakého podrazu ani posměchu, že mi to třeba při fotbálku moc nejde. V určitém období pro mne bylo motivací k častější účasti na mši svaté právě setkání s těmito kamarády.

Věřím, protože jsem se setkal se spoustou kněží, kteří se snažili být opravdovými pastýři. Mohl jsem postupně - s tím, jak rostlo mé chápání - vstřebávat nepřeborné množství podnětů a inspirace k následování Boha.

Věřím, protože jsem v době dospívání bral své zařazení mezi věřící jako vyhranění se oproti běžnému způsobu života, který jsem viděl kolem sebe, a neměl jsem tak potřebu revoltovat proti rodičům či třeba proti víře, kterou mi předali.

Věřím, protože v čase příhodném přišel okamžik mého osobního setkání se Vzkříšeným Kristem. Mám ve své paměti a ve svém srdci hluboce zarytu onu společnou večerní modlitbu, kdy jsem roztřesen bázní z dosahu svých slov vyslovil svou touhu, že chci brát Boha ve svém životě vážně: „Chci, abys byl Pánem mého života“. Doslova z vteřiny na vteřinu mi spadly z očí pomyslné klapky a já zakusil a poznal, že Bůh je opravdu někdo blízký. Najednou se propojily nejrůznější okolnosti celého mého dosavadního života a já viděl, že to není jen sled náhodných událostí a setkání, ale že se

mnou celou dobu jde Někdo, kdo mě vede, kdo dává mému životu směr. V té chvíli mi začala úplně jinak znít slova o tom, že jsem v Boží ruce; najednou mi přišlo naprosto samozřejmé a pochopitelné, že Bůh se zajímá o to, co dělám v každé chvíli – a to ne proto, aby posuzoval a hodnotil mé kroky, nebo aby mě káral, jakmile něco pokazím...

Věřím, protože mi Bůh dal věřící, milující partnerku. Ona to se mnou nemá jednoduché - zvláště ve chvílích, kdy nastavuje zrcadlo mým nedokonalostem a mé neschopnosti opravdově a nezištně milovat. Naši společnou cestu si bez Boha vůbec nedovedeme představit. Troufnu si říct, že jsme s Bohem ušli opravdu velký kus cesty již před naší svatbou, kdy bylo vše bezstarostné, nadšené, někdy možná i naivní. Bůh nám stále znovu a znovu dává zakoušet, že je nám blízko se svou pomocí, se svými dary a požehnáním i ve chvílích, kdy zakoušíme nějaké těžkosti nebo když stojíme před nějakým důležitým či složitým rozhodnutím.

Věřím, protože Bůh je mi blízko opravdu v každé chvíli a já si to alespoň občas dokážu i uvědomit. Jako třeba včera: ráno jsem si všiml, že mám v peněžence místo jedné dvousetkoruny dvě. Manželka se pousmála a prohodila: „Asi máš kouzelnou peněženku“. Pokračoval jsem v této hře a obrátil jsem se na staršího syna: „Škoda, že sis ke mně do peněženky neschoval dvoutisícikorunu, možná bys teď měl taky dvě.“ V práci jsem se dozvěděl, že si mám jít na pokladnu vyzvednout vratku peněz. Čekal jsem nějaké drobné, ale pokladní mi s dalšími penězi předala i dvoutisícikorunu. Doma před večerní modlitbou jsem ostatním připomněl náš ranní rozhovor, ukázal jim svou peněženku a řekl jsem jim, že takový souběh událostí vnímám jako projev Božího humoru a další, pro mne doslova hmatatelný projev jeho blízkosti. Velikou radost mi v té chvíli udělalo zajiskření v očích staršího syna. Svěřuji Bohu svou touhu, aby i on jednou – rozhodně kvůli něčemu jinému, než kvůli dvoutisícikoruně – mohl říct: „Věřím, protože Bůh je mi blízko“.

Radim Novák

Víra

Proč věřím?

Líbí se mi postoj ke slovu víra takový, jaký jej uvádí otec Víťa Řehulka: *„První krok ve víře je věřit v něco, popřípadě v někoho (v to, že Bůh existuje, že je Stvořitel, Spasitel, že desatero je Boží zákon, ...), je zde však ještě důležitější krok, důvěřovat někomu – to znamená milovat Jež.“* Sám vnímám, že první krok není zcela namáhavý a vyčerpávající. Ale co ten druhý? Důvěřovat někomu znamená vsadit celý svůj život na jednu jedinou kartu. A když sázím pouze na jednu jedinou kartu, nechci mít jistotu, že mi to vyjde? Odpověď bychom mohli hledat rozumovými cestami, ale jednoduší a rychlejší pro tuto práci bude ukázat na tuto jistotu za pomoci prvního kroku. Pokud věřím v něco, věřím i v to, že Bible je Boží slovo. Nyní se stačí odvolat na Bibli: *„Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky (Příslaví 3, 5-6).“* Zde nám Bůh zaručuje, že on vytváří ze sebe jistotu, i když se nám to mnohdy nezdá.

Víra v Boha mi dává pocit jistoty, že někdo se mnou pořád je ve všem dobrém i zlém, že někdo mi pomáhá vstát, když padám, že někdo nade mnou bdí, když já spím, ... A na základě této důvěry Bohu plyne láska, čili vztah. To je asi největší důvod, proč věřím. On miluje mne a já miluji Jež a skrze tuto lásku mohu milovat bližní, mohu se jim a Pánu odevzdávat.

Co mi dává víra do života, do rodiny?

Zde bych řekl především to, co jsem zmínil v předminulé větě. Náš život, naše rodina to jsou naši bližní, s kterými vytváříme vztah. Kdybych nevěřil v něco, tak bych nedůvěřoval. Kdybych nedůvěřoval, tak bych nemiloval Boha. Kdybych nemiloval Boha, tak bych nemohl správně milovat bližní a má láska k nim by byla nedokonalá. Myslím, že někde tady je důvod, proč se v dnešní době rozpadá tolik manželství. Je málo víry a

lidé nedokáží opravdově milovat, opravdově se odevzdat druhému. Šířit víru tedy znamená šířit lásku a naopak. Vnímám, že principem celého života křesťana je jedno jediné slovo - láska, ne jako v matematice nebo fyzice, kde je principů pěkná kopa. A přesto je mnohdy těžší a složitější pochopit a držet se tohoto principu než pochopit všechny ty matematické a fyzikální principy. Tak jako ve fyzice a matematice máme pomůcky, které nám pomáhají studované principy pochopit (například učebnice), tak stejně má křesťan jako pomůcku a základní stavební kámen víru, z které musí vycházet, aby se dokonale mohl odevzdat lásce v Boha a bližní. Vnímám lásku a víru jako slova, která jsou si velmi příbuzná, a na kterých se dá postavit celý život. Není snad to, co nám Bůh skrze víru a lásku dává, úžasné?

Vít Pískovský

III.

Proč věřím, co mi dává víra do života, do rodiny

Na začátek bych měl asi říci, že v této farnosti jsem až od roku 2010, kdy jsme se sem přistěhovali. Když jsem byl malý, chodil jsem s rodiči do kostela, ale bral jsem to jako „nedělní povinnost,“ kterou jsem zrovna v oblibě neměl. Pan farář měl skoro každou neděli „nekonečně dlouhé kázání,“ rodiče si po mši povídali se známými a já jsem z toho skoro vůbec nic neměl. To se však změnilo, když jsem v předškolním věku začal chodit do náboženství. Při mších jsem začal dávat pozor a to mě „nakoplo“ k tomu, abych věřil, že nad námi někdo je, kdo nám podává pomocnou ruku, pomáhá nám a má nás nade všechno rád. Když jsem v první třídě začal chodit ministrovat a když jsem ve druhé třídě byl u prvního svatého přijímání, měl jsem z víry v Pána Ježíše opravdu velikou radost, protože vždycky, když jsem se cítil slabý, vyčerpaný, když jsem se něčeho bál, obrátil jsem se v modlitbě na Boha a on mi pomohl. Má mě rád a já se snažím mít rád jeho. A to je moje odpověď na první otázku. Věřím proto, protože mě má Bůh nade všechno rád a vždy mi rád pomůže.

V posledních dvou letech se snažím s Bohem prohlubovat vztah. Ráno Bohu děkuji za nový den za zdraví a život, u oběda ho chválím za jídlo a večer mu děkuji za uplynulý den, za všechno to, co jsem s ním mohl prožít, kde jsem ho mohl poznat. K prohlubování vztahu s Bohem mi také pomáhají Hovory o víře, kde s otcem Zdeňkem probíráme věci a záležitosti, které nám jsou v církvi a ve víře nejasné. Vztah k Bohu prohlubuji také tak, že se snažím dostat na mši alespoň jeden ze všedních dnů a chodit ke svaté zpovědi alespoň jednou za měsíc. No a to je moje odpověď na druhou otázku. Víra mi do života dává naději v každý další den, který s ním budu moci prožít. Vždyť s Bohem je krásný každý den.

Pavel Pískovský

IV.

Abych slyšela druhé, musím nejprve ztišit sama sebe a v tom mi pomáhá víra, která mě učí naslouchat, což je dovednost, kterou pak dále můžu rozvíjet a posilovat.

Víra je pro mne elektrický sloup, který mi rozvádí proud do celého těla a nabíjí mě Boží láskou. O víru se mohu opřít a vím, že mě Bůh slyší, ať je to v radosti, v bolesti, či mít nějaké starosti.

Věřit pro mě znamená být nablízku svému Pánu a být jeho součástí. Těšit se, že vše co dělám, že nedělám jen pro sebe, ale i pro druhé a mít z toho dobrý pocit, protože Ježíš je se mnou a bez něj nejsem nic.

Víru mi dali rodiče, kteří mě svou láskou přivedli na tento svět a já jsem jim za to vděčná a budu šťastná, když se s nimi, až budu z tohoto světa odcházet, znovu setkám. Věřím, že mi to bude dopřáno. Tuto možnost máme a máme jí všichni.

Víra je cesta, která mě vede, abych se neztratila a našla tu správnou cestu - cestu do Božího království.

Hanka Staňková

V.

Moje víra

Velmi rád vše zkoumám ze všech stran do nejmenších detailů. Už jen proto, abych třeba zjistil, jak co funguje, nebo jak něco vzniklo - vidím, chápu, rozumím a věřím ve vše, co pochopím.

Boha nevidím! Nedovedu pochopit velikost jeho lásky! Nikdy neporozumím hloubce jeho milosrdenství! A přesto VÍM, že je! Proč? Možná právě proto...

Petr Škrobánek

VI.

Proč věřím, co mi víra dává do života, do rodiny.

Víra je dar.

V Boha lidé věřili již od pradávna, věřili vždy v nějakou vyšší moc. Každý vlastně v něco věří. „Víra je tak důležitá, že se bez ní nemůžeme Bohu líbit“- to říká Bible o víře.

Nikdy jsem nepřemýšlela, proč v Boha věřím. Každý možná věří nějak jinak, přesněji řečeno máme rozhodně všichni trochu odlišný vztah k Bohu. V dětství jsem si představovala Boha trochu jinak, jinak se modlí děti a jinak v dospělosti. Každý má jinou cestu k Bohu. Často lidé říkají, a to i nevěřící, že nějaký Bůh existuje a určitě mezi nebem a zemí něco je. To, že Bůh je, snad pravděpodobně ví každý. Ne všichni se však k němu propracují. V současné době se ve svém životě stále více lidí obejde bez Boha a náboženství. Vědecké poznání a rozvoj techniky vytlačil Boha ze všedního života. Život lze evidentně zvládnout i bez něho. I my křesťané máme kolikrát větší starost o sociální-majetkové , kulturní a jiné činnosti, než o víru.

A proč jsem katolička?

Katolická víra trvá už více než 2000 let. Katolíci mají nepřerušenu posloupnost- přes kněze, biskupy, papeže až po apoštoly, kteří si víru od narození Krista, po celá staletí a tisíciletí předávají. Nejprve to byli moji rodiče, pak učitelé náboženství a kněží, kteří mi od dětství i v dospívání předávali křesťanskou víru . Tato cesta víry v Krista začala už mým křtem po narození, prvním svatým přijímáním, biřmováním a skončí až smrtí a věčným životem. Nicméně víra má vliv na život i po smrti.

Co pro mě víra znamená?

Dává mi sílu k překonání těžkostí, vede mě k pokoře a lásce ke druhým. Dává mi určitý smysl života, pokoj mysli. Čerpám z ní sílu k životu. Je základem mé rodiny, protože víra souvisí i s láskou. Je to láska k rodičům, dětem, rodině a ostatním lidem. Myslím si, že když věřím v Boha, tak se můžu i na něj spolehnout a víra se tak stává mým celoživotním společníkem. Vždy jsem předávala víru dětem, a ty se mohou k ní určitě vždy vrátet. A v mnoha případech platí, že víra se utužuje i věkem. Když nastanou v životě různé těžké životní situace, a to i zdánlivě neřešitelné, přijdou starosti, nemoci, problémy, je pak život s vírou vždy mnohem snadnější. Máme koho poprosit o pomoc, svěřovat se, a je tady pořád někdo, kdo nás vyslyší a je tu jen pro nás.

Možnost věřit je svobodný dar od Boha a já za něj děkuji.

Marie Petrušková

VII.

PROČ VĚŘÍM. CO MI VÍRA DÁVÁ DO ŽIVOTA, DO RODINY. (Nesoutěžní práce)

Proč věřím? Díky moudrosti a osobnímu příkladu mých rodičů a mnoha dalších, s nimiž jsem se v životě setkávala a setkávám, jsem dostala ten největší dar - víru. Víra dává mému životu smysl, směr a cíl. A to i ve chvílích, kdy si nevím rady, kdy nemám dost sil a nevím kudy kam. Ohlédnu-li se do svého života, za tím málem, co za mnou zůstává, tak vidím, jak maličko jsem dosáhla tam, kde jsem se jen já snažila ze všech sil. Pokud jsem si ale dokázala přiznat, že na to moje síly nestačí a spolehla jsem se na Pána, děly se a dějí v mém životě velké věci. Jak málo se však ještě dokážu Bohu odevzdávat!

O jednu zkušenost odevzdání do rukou Božích se s Vámi ráda podělím. Nedokázala jsem to já, pozvala jsem si na to významnou pomocnici - Pannu Marii.

Začnu od začátku. Když jsem se poprvé stala matkou a držela jsem svého syna v náručí při křtu, uvědomila jsem si, jak velkou důvěru ke mně Pán má, že mi svěřil své dítě do rukou a prosila jsem Pannu Marii o pomoc při výchově. Čas běžel, k prvnímu synovi přibyl brzy druhý a já jsem si při tom domácím kolotoči kolem praní, vaření, úklidu i hraní moc neuvědomovala, že se starám o děti Boží. Byla jsem příliš zavalena péčí o všechno to nezbytné k chodu domácnosti a nezkrotný temperament rostoucích dětí mi dával zabrat. Manžel byl spoustu času v práci a také doma byl zaujatý pracovními povinnostmi, takže jsem na péči a výchovu byla z větší části sama. Když byli kluci trochu větší, vypravila jsem se s nimi na pouť rodin z naší farnosti na Cvilín. Den byl slunečný, nálada výborná, děti při výslapu na kopec skotačily. Ty menší občas tatínkové poponášeli. A já jsem si na té poutní cestě najednou všimla, že jsem jediná, která jde s dětmi bez manžela. Nebylo to poprvé. Ve farnosti nás znali, nikdo mi to nepřipomínal. Když jsem při cestě pozorovala temperament našich kluků i ostatních dětí a viděla jsem, jak důležité je v mnoha okamžicích rozhodné

slovo či silné paže tatínků, znejistěla jsem. Kluci rostou a já na jejich výchovu nestačím. Za chvíli mi „ přerostou přes hlavu". V těch myšlenkách jsem došla k poutnímu kostelu. Začátek mše svaté jsem moc nevnímala. Měla jsem tendenci se litovat a obviňovat dohromady a myšlenky se mi točily dokola. Při kázání se mi však podařilo aspoň trochu naslouchat a uvědomit si tu úžasnou příležitost, že jsem se svými starostmi tak blízko Panně Marii Pomocnici křesťanů. Že Ona může naše problémy přenést do rukou Božích. Do konce mše svaté ve mně uzrálo rozhodnutí. Když Maria dokázala vychovat Ježíše jako syna Božího, určitě s tím bude umět pomoci mně, když jí o to budu prosit a hlavně, když jí výchovu cele odevzdám. Ona už se postará, aby z mých dětí rostly děti Boží. Odevzdala jsem jí tuto svou starost a vím, že výchova našich synů je v těch nejlepších rukou. Každý den si to v modlitbě připomínám.

Marta Pískovská

VIII.

Naprostá nejdůležitější osoba
v mém životě je pán Bůh

Pauliková Oldřiška

IX.

Co je pro mně víra v Boha.

Víra je dar Ježíše Krista a jeho milosti, kterou nám přidali rodiče při narození křtem pralým.

Je to pivoť v modlitbě a církevním životě, který zajišťuje uporně vztah k Bohu.

Je to největší skutek důvěry, který je pro mně možný jen s příměrou Panny Marie, která je příměrou k Ježíši Kristu v naší novici, lásce, starostech, lásce k bližnímu, meřilidských vztazích a uporně ve víře.

Láska k vátosťem: nejvíce Eucharistie

L. j vátosti smíření, odpustění a pokání.

Slavěm liturgie, intenzivní modlitby pa dary
Ducha Svátého nám uatění.

Mladí Boha odmitají, pátosť všelmy jíjeť melody se jíjeť Božímu přídání. Říkají, že ho nepřijímají, pátosť jim slavně čest a přídání, ale i to se přídání, jak to přídání.